

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

ฤๅษีสาร
อัน
วิเศษ

Mao Ni เขียน นิตยา แปล

将起

ឧបសម្ព័ន្ធ
វិទ្យាសាស្ត្រ

สยบฟ้ามืดปฐพี 21

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 21

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2347-1

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในเล่มที่แล้ว หนังสือปะทะองค์ชายหลงชิง ดูเด็ดจัดจ้านทั้งฝีมือ
ฝีมือ (โดยเฉพาะอย่างแรก) นึกว่าการเดินทางไปวัดลั่นเคอจะเรียบๆ ร้อยๆ
ที่ไหนได้บู๊กันซะมันส์หยดตึง แล้วอาหนิงของเราก็ก้าวข้ามธรณีประตูด่าน
ยอดคนไปในที่สุด

มาเล่มนี้ก็เกิดการโศกโศกขึ้นอีกเช่นกัน ถึงตาซังซังแสดงฝีมือแล้ว
ด่านประลองหมากสามกระดานของวัดลั่นเคออันมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั้งแผ่นดิน
ซังซังและมหาสมณะทั้งหลายจะพาทุกท่านล่องเข้าสู่ 'มรรคาแห่งหมากล้อม'
ที่ซับซ้อน ทว่าก็แสนจะสง่างาม!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เกิดทุนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกลากหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

สนทนากับพระ

ฝนแรกในเขตเปียซานหลังต้องเผชิญกับภัยแล้งมาเป็นเวลานาน เย็นเฉียบ หนึ่งเซียวพบทารกหญิงคนหนึ่งได้กองซากศพ ตอนนั้น นางเขี้ยวไปทั้งตัว ลมหายใจแทบจะขาดห้วงด้วยความหิวโหยและหนาวเหน็บ และนับจากเหตุการณ์นั้นเป็นต้นมา ในใจหนึ่งเซียวก็คล้ายมีเงามืดซุกซ่อนอยู่ ทุกครั้งที่ซังซังป่วยหนัก เงานั้นก็จะยิ่งดำมืดและถูกมันซ่อนลึกลงไปมากขึ้นทุกที

เวลาผ่านไป ความถี่ที่ซังซังล้มป่วยเริ่มเว้นระยะห่าง แม้หมอในค่ายทหารประจำเมืองชายแดนจะไม่มีปัญญากำจัดไ้อเย็นในตัวนางให้หมดไปได้ แต่ก็ให้ใบสั่งยาที่ถูกกับโรค ดังนั้นขอเพียงพกสุรารสชาติร้อนแรงติดตัวอยู่ตลอดเวลา และไม่ลืมนำนางทำงานบ้านเพื่อเคลื่อนไหวเส้นเอ็นให้โลหิตหมุนเวียนเป็นประจำ หนึ่งเซียวก็แทบจะลืมนางมืดที่ว่ไปแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังฝึกวิชาเทพ ไ้อเย็นในร่างของซังซังก็เปรียบเสมือนเกล็ดหิมะเบาบางที่พบเจอดวงตะวันในฤดูวสันต์ มลาย

หายไปจนแทบจะไม่หลงเหลืออยู่อีก หนึ่งเซวียเดิมที่เข้าใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ทว่าผู้ใดจะคาดคิด จู่ๆ อาการของซังซังก็กำเริบขึ้นมา ทั้งยังหนักขึ้นกว่าเดิม เทียบกับทุกครั้งที่ผ่านมาเห็นได้ชัดว่าทวิความน่ากลัวขึ้น

เงามืดที่อยู่ในใจจึงผุดขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้นั่นมันกังวลจนไม่เป็นอันกินอันนอน ก็แม้แต่จอมปราษฎ์ยังรักษาไม่หาย แล้วหลวงจีนในวัดลั่นเคอจะรักษาให้หายได้หรือ มันเริ่มคิด อาการของซังซังจะเป็นเพียงแค่อาการป่วยอย่างหนึ่ง หรือโชครชะตาได้กำหนดเอาไว้แล้วว่าอนาคตที่เย็นเยือกกำลังรอพวกมันอยู่ข้างหน้า

เป็นเพราะเงามืดในใจ หนึ่งเซวียเลยไม่เคยถกถึงเรื่องนี้กับซังซัง ทว่าดูเหมือนตอนนี้ซังซังอยากจะถกกับมันแล้ว เพียงแต่มันไม่พร้อมที่จะฟัง

มันไม่อยากฟัง แต่ซังซังอยากพูด

"นายน้อย ท่านรู้ไหมว่าเพราะเหตุใดหนูนี้ข้าถึงมองหน้าท่านบ่อยๆ"

มิรู้ทำไม ซังซังเริ่มเรียกมันว่านายน้อยอีกแล้ว

หนึ่งเซวียยิ้มแ้มตอบ

"รู้ เพราะนายน้อยของเจ้าเกิดมาหน้าตาน่ามองยิ่ง"

ซังซังเหลือกลตาขึ้น ถอนใจดังเฮือก

"ท่านมิใช่องค์ชายหลงชิงในสมัยโน้นเสียหน่อย ไหนเลยคู่ควรให้ผู้อื่นมอง"

หนึ่งเซวียกล่าวเสียงขุ่นเคือง

"ข้าเคยบอกแล้วว่าอย่าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

ซังซังรู้ว่ามันแสร้งทำเป็นโกรธ จึงกล่าวเสียงเบา

"ท่านรู้เหตุผลดี"

หนึ่งเชวียรู้แต่ไม่ยอมพูดออกมา ตอนนั้นมันเหมือนเด็กชายที่กำลังดิ้นรนและโกรธง่าย ไม่สบอารมณ์ขึ้นมาก็อาจจะร้องไห้จนได้ทันที ผิดกับซังซังที่เหมือนพี่สาวผู้อ่อนโยนและเข้าใจเรื่องราวต่างๆ เป็นอย่างดี นางมองมันเงิบๆ ก่อนกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้ากลัวว่าตายไปแล้วจะไม่ได้เห็นท่านอีก"

ในที่สุดก็ได้ยินคำที่ไม่อยากจะได้ยินจากปากนางจนได้ หนึ่งเชวียตัวสั่นเยือก

ซังซังมองหลุมศพที่อยู่ตรงหน้าพลาถามเสียงค่อย

"คนเราตายแล้วจะไปยังที่ใด ไม่ว่าจะกลายเป็นเถ้ากระดูกหรือศพที่เน่าเปื่อยก็ล้วนต้องถูกฝังดินกลบหน้า ข้าจะยังเป็นข้าอยู่หรือไม่"

หนึ่งเชวียไม่ยอมให้นางรู้สึกหดหู่เช่นนี้ เพราะอารมณ์หดหู่สิ้นหวังไม่เป็นผลดีต่ออาการป่วยของนาง มันอยากเปลี่ยนเรื่องพูด แต่ก็ไม่รู้จะเปลี่ยนอย่างไรดี

"มีคนบอกว่าความตายคือความว่างเปล่า แต่บางคนบอกว่าหลังตายแล้วจะต้องไปยังโลกแห่งความมืด"

ซังซังกล่าวต่อด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยว

"ข้ายินยอมไปโลกแห่งความมืด เพราะแม้จะฟังดูน่ากลัว แต่ข้าสามารถไปรอท่านอยู่ที่นั่นได้"

หนึ่งเชวียเห็นนางหน้าซีดก็ถอดเสื้อตัวนอกคลุมไหล่ให้ กล่าวเสียงเบา

"คนในโลกแห่งความมืดจะลืมเรื่องที่เคยเกิดขึ้นบนโลกมนุษย์ไปหมด ถึงตอนนั้นเจ้าจะจำข้าไม่ได้ ดังนั้นเจ้าอย่าไปเลย"

"ความตายนี้เป็นความรู้สึกอย่างไรหรือ"

สีหน้าซึ้งซึ้งปราศจากความกลัว มีแต่ความอยากรู้ รูปร่างผอมบาง พอกถูกคลุมด้วยเสื้อของหญิงเซวียก็ดูไม่ต่างจากร่างของเด็กที่ขโมยเสื้อผ้าผู้ใหญ่มาใส่ ทั้งตลกและน่ารักยิ่ง

"หน้าเจ้าตากลมเย็นๆ จนขาชืดไปหมดแล้ว รีบกลับกันเถอะ"

หญิงเซวียเอ่ยปากชวน

แม้ตอนนี้จะอยู่ในช่วงปลายฤดูสารท บริเวณรอบวัดลั่นเคอกลับ ไม่มีความหนาวเย็นสักเท่าใดนัก ที่ใบหน้าของซังซังไร้สีเลือดจึงยอมมิได้มีสาเหตุมาจากลมหนาว แต่เป็นเพราะไอเย็นในร่างมากกว่า

ซังซังเข้าใจในจุดนี้ ทว่าก็ยังยื่นมือทั้งสองข้างไปตรึงหน้าหญิงเซวีย หญิงเซวียยื่นงไปในตอนแรก แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าสมัยเป็นเด็ก นางมักแสดงท่าทางออดอ้อนเยี่ยงนี้ออกมา มิรู้ทำไม หัวใจมันพลันเจ็บแปลบ รีบยื่นหน้าเป่าลมอุ่นๆ ใส่ฝ่ามือน้อยๆ ของนาง

ซังซังดึงมือที่อุ่นขึ้นเล็กน้อยกลับไปแนบแก้ม กล่าวอย่างนึกเสียใจ

"นายน้อย ตั้งแต่เล็กท่านมักบอกว่าข้าเป็นสาวใช้ที่หน้าตาน่าเกลียด ทั้งยังบอกอีกว่าผิวขาวสามารถกลบเกลื่อนความน่าเกลียดบนใบหน้าได้ ข้ารู้ว่าตัวเองเกิดมาดำคล้ำ พอมายู่ฉางอันจึงใช้เงินมากมายไปกับการซื้อแป้งของร้านเงินจิ้นจี้ ผลกลับกลายเป็นว่าเสียเงินเปล่า เพราะแม้หน้าจะขาวขึ้นบ้าง แต่กลับไม่สามารถทำให้ท่านพอใจได้"

หญิงเซวียดึงนางไปกอด

"ไม่ว่าจะดำหรือขาว ขอเพียงยังงกเงินและดูร้ายเหมือนเดิม เจ้าก็ยังเป็นซังซังที่สามารถทำให้นายน้อยพอใจได้"

ได้ยินเช่นนั้นซังซังก็ยิ้มกว้าง เผยให้เห็นฟันหน้าคู่ใหญ่ ดูแล้วน่ารักเหมือนสัตว์ชนิดหนึ่งบนเขาหมินซาน

แต่ก่อนซังซังไม่รู้สีกว่าต้องทำตัวให้น่ารักต่อหน้าหญิงเซวีย

หรือต่อหน้าผู้อื่น ทว่าบัดนี้นางอยากให้หนึ่งเซวียรู้สึกว่านางน่ารักเพื่อ
ที่มันจะได้มีความทรงจำดีๆ เกี่ยวกับตัวนาง

"ท่านยังไม่ตอบคำถามของข้า"

"คำถามอะไร"

"ความตายเป็นความรู้สึกอย่างไร"

"ข้าไม่เคยตาย แล้วจะรู้ได้อย่างไร หรือเจ้าจะให้ข้าชุดศพอาจารย์
อาหญิงขึ้นมามาตอบเจ้า"

หนึ่งเซวียพยายามพูดให้ตลกขบขัน แต่ก็พบว่าคำพูดของตัวเอง
ช่างไม่น่าขบขันเอาเสียเลย มันก้มหน้ามองแมลงที่นอนตายอยู่บนพวงหรีด
เงียบไปนานก่อนเงยหน้า

"อันที่จริงข้ารู้ว่า...ความตายไม่ใช่เรื่องสนุกแม้แต่น้อย ดังนั้นเจ้า
อย่าตายเป็นอันขาด"

ซังซังสปรดามันขณะรับคำด้วยสีหน้าจริงจัง

"ฮือ ข้าจะพยายาม จะพยายามให้เต็มที่"

หนึ่งเซวียลูบศีรษะนาง

"ดี พวกเราจะพยายามด้วยกัน"

ไอบหมอกที่ลอยปกคลุมไปทั่วเริ่มกลั่นตัวเป็นหยดน้ำ จากหนึ่งหยด
เป็นหลายหยด ตกใส่ใบหญ้าและเปลือกตาของหนึ่งเซวีย ทำให้ดวงตา
มันดูชื้นขึ้น

"กลับกันเถอะ"

ซังซังส่ายหน้า

"ข้ายังอยากเดินเล่นอีกหน่อย"

หนึ่งเซวียท้วง

"เจ้าตากฝนไม่ได้"

ซังซังเอื้อมมือไปหยิบร่มที่สะพายไว้ด้านหลัง

"ต่อให้อยากเปียกก็เป็นไปไม่ได้"

หนึ่งเซวียยิ้มพลางรับร่มไปกางแล้วจูงมือนางเดินไปยังวิหารส่วนหน้า
พอฝนโปรยปรายลงมา หมอกบางๆ ก็ค่อยๆ สลายตัวไป ชายคา
วิหารและเจดีย์ที่เมื่อครู่มองเห็นได้รำไรกลางไอหมอกเริ่มปรากฏเด่นชัด
ต่อสายตา

หนึ่งเซวียมองยอดเขาหลังวัดโบราณผ่านม่านพิรุณ ที่นั่นมี
พระพุทธรูปอยู่องค์หนึ่งซึ่งน่าจะสร้างจากศิลาขาวราคาแพง ฝนที่ตก
ใส่ใบหน้าอันสงบนิ่งและอ่อนโยนของพระพุทธรูปศิลาดูราวกับหยาด
อัสสสุชล จึงช่วยเพิ่มกลิ่นอายสงสารเวทนาที่ปฐมพุทธะมีต่อสรรพสัตว์
ทั้งหลายขึ้นอีกหลายส่วน

อยู่ห่างไกลถึงเพียงนั้น แต่มันก็ยังสามารถเห็นรายละเอียดได้
อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงไม่ต้องพูดถึงขนาดของรูปสลักนี้ว่าจะใหญ่โตสัก
เพียงใด และยิ่งไม่ต้องจินตนาการว่ายามสาธุศิษย์แหงนหน้ามองจาก
เชิงเขาจะบังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาถึงขนาดไหน

หนึ่งเซวียชี้ไปยังพระพุทธรูปศิลา

"ว่ากันว่านี่คือปฐมพุทธะที่ก่อตั้งนิกายพุทธ"

ซังซังเงยหน้าถาม

"จะไหวหรือไม่ ไหวจากที่นี่โดยไม่ต้องขึ้นเขาก็ได้"

"ปฐมพุทธะคือคน ข้าก็คือคน ปฐมพุทธะเคยอ่านคัมภีร์สวรรค์
เล่มแสงสว่าง ข้าก็เคยอ่านเช่นกัน แล้วจะต้องไหวไปทำไม"

เสียงคนและเสียงรถม้าดังแว่วมาจากบริเวณวิหารหลัก ยามนี้เพิ่ง
จะรุ่งสาง วัดลั่นเคาะไม่เปิดรับผู้มาเที่ยวชมทิวทัศน์ ฉะนั้นคนเหล่านี้จะ
ต้องเป็นเหมือนกับหนึ่งเซวีย คือเป็นคณะทูตหรือไม่ก็เป็นตัวแทนจาก

สำนักค่ายพรรคต่างๆ ที่มาพักแรมรออยู่ในวัด

หนึ่งเซวียกล่าวต่อ

"ยกเว้นว่าปฐุมพุทเธมีความศักดิ์สิทธิ์จริง สามารถรักษาอาการป่วยของเจ้า ถึงตอนนั้นต่อให้เจ้าไม่บอก ข้าก็จะมาคุกเข่ากราบไหว้เอง จะให้ไหว้สักสามวันสามคืนก็ยิ่งได้"

เสียงหนึ่งพลันแว่วมา

"จะขอให้ปฐุมพุทเธรักษาโรคก็ควรขอด้วยใจที่เลื่อมใสศรัทธา หากเจ้าไม่มีความจริงใจ เห็นปฐุมพุทเธเป็นเพียงแค่หมอรักษาคนที่มีอยู่ถนัด เช่นนั้นแม้ปฐุมพุทเธจะมีความสามารถก็ต้องไม่มีทางรักษาให้ภรรยาของเจ้าแน่"

รถม้าหรรษาหลายคันวิ่งจากวิหารหลักมาถึงตรงที่หนึ่งเซวียยืนอยู่ เสียงที่เต็มไปด้วยแววตาหนีติเตียนและเยอหยิ่งจองหองดังขึ้นจากรถม้าคันหนึ่งในนั้น

เดิมทีหนึ่งเซวียเข้าใจว่าผู้กล่าววาจาดังจะเป็นพุทธมามกะจากแคว้นเยวียหลุน ทว่าพอเห็นขบวนรถกลับพบว่าอีกฝ่ายมาจากแคว้นหนานจิ้นไปเสียฉิบ

แม้ตอนนี้จะมีฝนตกพรำๆ แต่การนำรถม้ามาวิ่งอยู่ในลานวัดอันเปียกสอบก็นับเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมติดจะประโคนโอ้อู้อยู่บ้าง ทว่าในเมื่ออีกฝ่ายสามารถค้างแรมในวัดก็แสดงว่าจำเป็นต้องมีโชคนที่มีศักดิ์ฐานะธรรมดาดูอย่างแน่นอน

หนึ่งเซวียนึกคาดเดา คนในรถม้าหากมีโชตุดแคว้นหนานจิ้นก็ต้องเป็นศิษย์ศาลากระบี่ แต่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ล้วนมีโชคนี่มันอยากเห็นหน้าในตอนนี้อยู่ทั้งสิ้น

รถม้าคันนั้นจอดลงตรงจุดที่ไม่ห่างจากหนึ่งเซวียกับซังซังยืนอยู่

ลักเท่าไร ม่านถูกเลิกขึ้น ชายหนุ่มรูปโฉมคมคายนำมองแต่ขาวซีด
ยื่นหน้าอันบึ้งตึงออกมาบิภาษหนึ่งเซวียต่อ

"อยู่ในวัดต้องสำรวมตน แม้แต่เรื่องนี้เจ้าก็ยังไม่เข้าใจรี มิรู้จริงๆ
ว่าหลวงจีนในวัดอนุญาตให้เจ้าเข้ามาพักได้อย่างไร"

หนึ่งเซวียขมวดคิ้ว

"เจ้ารู้จักข้าหรือ"

คุณชายหน้าขาวถามด้วยน้ำเสียงเยาะๆ

"ข้าต้องรู้จักเจ้าด้วยหรือ"

หนึ่งเซวียร้องอ้อ

"ข้านี้กว่าเจ้ารู้ว่าข้าเป็นใคร เลยคิดใช้อุบายกล่าวเตือนให้ข้า
ได้ยินก่อนค่อยกล่าวขอโทษทีหลัง สร้างโอกาสเข้าถึงตัวทำความรู้จัก
กับข้า"

ได้ยินเช่นนั้นคุณชายหน้าขาวก็มึนงงไปครึ่งค่อนวัน ก่อนถาม
เสียงดังอย่างไม่เชื่อ

"นี่เจ้ากำลังบอกว่าข้าจงใจมาตีสนิทกับเจ้าอย่างนั้นรี"

หนึ่งเซวียยกไหล่

"หมู่นี้มีคนจำนวนไม่น้อยคิดหาวิธีแปลกๆ สารพัดสารพันมา
ผูกสัมพันธ์กับข้า ถ้าเจ้าไม่มีความคิดนี้อยู่ในหัวก็แล้วไป"

วาจาเรียบง่ายของมันแฝงแวแวเย้ยหยันเอาไว้เต็มเปี่ยม

ตั้งแต่ซังซังล้มป่วย จิตใจหนึ่งเซวียก็เหมือนจะป่วยตามไปด้วย
โดยเฉพาะหลังการต่อสู้ที่วัดหงเหลียน เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นกับตัว
กดดันจิตใจมันให้หม่นมัวอยู่ตลอดเวลา แม้การฝ่าด่านรู้ชะตาได้สำเร็จ
จะช่วยทำให้เบิกบานขึ้นได้บ้าง แต่มันก็ยังคงการที่จะระบายอารมณ์
อยู่ดี บัดนี้จู่ๆ ได้พบกับโอกาสที่เข้าเทียบประทานให้ แล้วมีหรือที่มันจะ

ปล่อยให้หลุดมือไป

คุณชายหน้าขาวตาลุกวาวด้วยโทสะชี้หน้าตวาดอย่างกราดเกรี้ยว
"เจ้านับเป็นตัวอะไร!"

เสียงตวาดนี้เข้าทางหนึ่งเซวียพอดี มันเอียงคอหนีบกำน่วมดำไว้
กับไหล่กลางม้วนแขนเสื้อ

ทว่าขณะนั้นเองก็มีมือข้างหนึ่งมาดึงตัวคุณชายหน้าขาวกลับเข้า
รถม้าไป

หนึ่งเซวียรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง ใครกันช่างมาขัดจังหวะ
เหวี่ยงหมัดเหวี่ยงเท้าของมันเสียได้

มือข้างนั้นปรากฏสู่สายตาหนึ่งเซวียแวบเดียวก็จริง แต่ก็เพียงพอ
ให้สังเกตเห็นลักษณะพิเศษบางอย่างได้ ซึ่งก็คือนิ้วที่เรียวยาวแต่หนักแน่น
มันคง ฝ่ามือที่ใหญ่และหนาต้าน นี่คือนิ้วที่เหมาะสมกับการฝึกกระบี่และ
จับกระบี่อยู่เป็นประจำ บรรดาจอมกระบี่ในโลกของผู้ฝึกฉวนล้วนใช้
กระบี่บิน ยกเว้นเพียงสำนักเดียวเท่านั้น และสำนักที่ว่าก็บังเอิญตั้งอยู่
ในแคว้นหนานจิ้น ใช่แล้ว นี่ย่อมต้องเป็นสำนักศาลากระบี่ของ
เทพกระบี่หลิวไปที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้านั่นเอง

จากการอนุมานนี้หนึ่งเซวียจึงพอจะเดาออกถึงความเป็นมา
ของเจ้าของมือได้ ดังนั้นแม้เปลือกนอกมันดูเหมือนจะรู้สึกเสียตาย
แท้ที่จริงภายในกลับมีแต่ความรู้สึกตื่นตัวระมัดระวัง

อึดใจต่อมา อีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากในรถม้า น้ำเสียงนี้สงบนิ่ง
และอ่อนโยนขณะกล่าวขอโทษหนึ่งเซวียแทนคุณชายคนเมื่อครู่ คิดว่า
จะต้องเป็นเสียงของเจ้าของมือเมื่อครู่อย่างแน่นอน

ได้ยินคำขอโทษ ได้รับรู้ถึงความสุขุมเยือกเย็นในน้ำเสียง สีหน้า
ของหนึ่งเซวียแม้ไม่แปรเปลี่ยน แต่ในใจกลับลอบแตกตื่น เพราะมัน

คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเป็นถึงยอดคนด้านรัฐะตา ที่สำคัญคือมันไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดยอดคนด้านรัฐะตาของศาลากระบี่ถึงได้ยอมอ่อนข้อให้มัน

เนื่องจากมันกำลังอยู่ในวัด และซังซังก็กำลังป่วย ต้องการการรักษาจากหลวงจีน หิงเซวียจึงไม่ต้องการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ เห็นอีกฝ่ายกล่าวขอโทษด้วยความจริงใจ น้ำเสียงที่ใช้ก็เต็มไปด้วยความสุภาพอ่อนโยน จึงเพียงโบกมือเป็นเชิงว่าเลิกแล้วต่อกัน

เสียงยอดคนจากศาลากระบี่ดังขึ้นอีกครั้ง

"คุณชายของข้าว่าความเสียมรรยาทไปจริง ๆ เพียงแต่สหายอุตสาห์ดันดันเดินทางมาถึงที่นี่แล้ว ไยไม่ลองแบ่งใจยอมรับในสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นบ้าง"

คำแนะนำนี้แม้จะพูดได้ว่าเป็นความปรารถนาดี แต่ก็แฝงการอบรมสั่งสอนไว้หลายส่วน คนผู้นี้ถึงอย่างไรก็เป็นยอดคนด้านรัฐะตา หิงเซวียจึงไม่รู้สึกลึกผิดคาด มันส่ายหน้ากล่าวว่า

"ที่พวกเจ้าชาวหนานจิ้นบูชาคือเฮาเทียน ต่อให้กราบไหว้พระพุทธรูปสักเพียงใด ปฐมพุทธะก็ไม่แน่ว่าจะปลอบปลื้มยินดีกับการกราบไหว้ของพวกเจ้า ข้าเองก็เช่นกัน ก่อนหน้านั้นไม่เคยคิดจะมาไหว้พระ บัดนี้ปัญหาเกิดจึงค่อยมา ดังนั้นต่อให้หมอบกราบจนศีรษะจรดพื้น ปฐมพุทธะก็ไม่แน่ว่าจะเชื่อข้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ไยต้องสนใจเรื่องการแสดงออกด้วย"

ยอดคนจากศาลากระบี่ถอนใจเบา ๆ คล้ายผิดหวังกับคำพูดของ หิงเซวีย หลังกล่าวขอตัว ขบวนรถม้าก็วิ่งช้า ๆ ไปยังวิหารข้างทางทิศตะวันออก

ผู้คนทั่วหล้าต่างก็ให้ความสำคัญกับเทศกาลอวี๋หลันเป็นอย่างยิ่ง ฤดูสารทปีนี้มีทราบบว่ามีบุคคลสำคัญมากมายเท่าใดเดินทางมาร่วมงาน

โดยเฉพาะสองสามวันก่อนหน้าที่จะเริ่ม ไม่ว่าจะเดินทางไปทางใดก็สามารถพบเจอบุคคลมีชื่อเสียงโด่งดังในโลกของการฝึกฝนได้ ทว่าหนิงเซวียกลับมิได้ให้ความสนใจกับคนเหล่านี้แม้แต่น้อย ซึ่งย่อมต้องรวมถึงคุณชายหน้าขาวที่มันเดาฐานะออกแล้ว

ฝนหนาเม็ดขึ้นเรื่อยๆ แม้ไม่สาดเข้ามาได้ร่ม แต่อากาศภายในวัดก็เย็นลงอย่างรวดเร็ว หนิงเซวียจูงมือซังซังชวนเดินกลับไปพักผ่อน ก่อนจากไปมันหันมองยอดเขาว่าซานอีกครั้ง

ที่นั่นพระพุทธรูปศิลาทอดสายตามองลงมาอย่างสงบ ดวงหน้าที่เปี่ยมผ่องจนชุ่มโชกแสดงถึงความเวทนาต่อล้าสัตว์ที่ยังคงเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏ

หากเป็นดังที่ท่านกล่าวไว้ โลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่ากงเกวียนกำเกวียน เช่นนั้นชาตินี้ข้าทำเรื่องเลวร้ายมามาก คงต้องไม่ได้รับกรรมดี แต่สำหรับซังซัง ข้าคอยระวังมาตลอดไม่ให้มือของนางเปื้อนโลหิต ข้าพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วจริงๆ ดังนั้นต่อไปต้องมีการชดใช้กรรมก็ขอให้กรรมทั้งหลายมาตกอยู่กับตัวข้า อย่าตกไปที่นางเลย

หนิงเซวียกล่าวกับพระพุทธรูปศิลาอยู่ในใจ

แต่หากท่านเป็นภรรยานี้จะเอาเรื่องกับนางจนถึงขั้นทำให้นางต้องจากโลกนี้ไป ข้าไม่เพียงจะทำลายพระพุทธรูปศิลาที่ใหญ่ที่สุดในใต้หล้า องค์นี้ของท่านเสีย ยังจะเผาวัดลั่นเคอกับวัดทุกวัดในแคว้นเยวียหลุน และสังหารสาธุศิษย์ของท่านให้หมดสิ้นจนนิกายพุทธต้องดับสูญไปจากแผ่นดินอีกด้วย

ขบวนรถม้าที่มาจากแคว้นหนานจินบัดนี้จอดนิ่งอยู่หน้าวิหารข้างบูรุษว่างใหญ่กำยำหลายคนกวาดสายตามกริบไปรอบๆ คอยให้การ

อารักขาแก่เจ้านายที่อยู่ในวิหาร นอกจากนี้ยังมีบุรุษลักษณะเหมือน
ขุนนางติดตามอีกหลายคนยืนหลบฝนอยู่ใต้ชายคา มิได้เข้าไปข้างในด้วย
ได้สายฝนพริ้ว วิหารข้างยิ่งดูมืดสลัวมากขึ้น อรหันต์ศิลาสิบกว่า
องค์ภายในวิหารเปล่งประกายหม่นมัว อรหันต์เหล่านี้บ้างกำลังแย้มโอษฐ์
บ้างกำลังโศกศัลย์ แต่ละองค์ทำท่ามูทราแตกต่างกันไป มีทั้งประกบ
สืบนิ้วเข้าด้วยกัน มีทั้งยกมือแบค้ำอยู่กลางอากาศ ให้ความรู้สึกลงดงาม
และน่าเกรงขามไปพร้อมๆ กัน

บุรุษวัยกลางคนสวมอาภรณ์สีฟ้าอมเขียวคนหนึ่งกำลังยืนมอง
อย่างเพ่งพินิจ สองมือที่ไพล่หลังมีนิ้วเรียวยาวหนักแน่นมั่นคง มันก็คือ
ยอดคนด่านรัฐชะตาที่นั่งอยู่ในรถม้าคันนั้นนั่นเอง

สักพักบุรุษวัยกลางคนก็ละสายตาจากรูปปั้นอรหันต์พลางกล่าว
อย่างนึกเสียดาย

"วัดไปถ้ำแคววันเยวียหลุน วัดวันเยียนถ้ำในเมืองฉางอันและ
ที่นี่ต่างก็มีรูปปั้นอรหันต์ประดิษฐานอยู่มากมาย ว่ากันว่าคนที่ฉลาด
ปราดเปรื่องจึงจะสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของท่ามูทราเหล่านี้
น่าเสียดาย ข้าแควสัณผัสได้ว่ามีสติปัญญาแฝงอยู่ในนั้น แต่กลับไม่สามารถ
ทำความเข้าใจได้"

ภายในวิหารมีแต่ความเงียบ คุณชายสูงศักดิ์แคววันหนานจั้นที่
เมื่อครู่บริภาษใส่หนึ่งเขวียสึหน้ายังคงบึ้งตึง แม้มันไม่ได้กล่าวคำหิ
ออกมา แต่เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งที่ยอดคนจากศาลากระบี่
ผู้นี้กล่าวขอโทษหนึ่งเขวียแทนมัน เพราะการทำเช่นนั้นทำให้มันรู้สึกเสียหน้า
อย่างแรง

บุรุษวัยกลางคนเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายก็ลอบถอนใจยาว กล่าวเตือน
เสียงอ่อนโยน

"ในโลกของผู้ฝึกฆานมีแต่พยัคฆ์ซ่อนมังกรเร้น สามีหะอะไรกับนี่เป็นงานชุมนุมเทศกาลอวี๋หลันของวัดลั่นเคอ ยอดคนที่นี่บ่อยครั้งจะเหยียบย่างเข้าสู่โลกิยะไม่ว่าจะอาจปรากฏตัวขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ แม้แคว้นหนานจิ้นเราจะไม่กลัว แต่ไยต้องหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัวด้วยเล่า"

ผู้ที่ติดตามคุณชายหน้าขาวมาวัดลั่นเคอด้วยยังมีเฒ่าชราผมเผ้าขาวโพลนหลังอ้อมอีกคน ซอกแขนมันหนีบกระดานหมากล้อมไว้แผ่นหนึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยความพระนงถือดี

เฒ่าชราคนนี้ก็ถือดีด้านหมากล้อมของแคว้นหนานจิ้น ได้รับฉายาว่าเซียนหมากล้อม ชีวิตนี้น้อยครั้งจะแพ้ให้ใคร และเพราะเข้าออกในวังได้ตามใจชอบจึงบ่มเพาะนิสัยจองหงอหวดดี พอคิดว่าคุณชายของตนเป็นบุคคลระดับใดแล้ว มีหรือจะต้องมากลัวเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ให้เสียเกียรติ ก็กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เจิงเซียนเซิงเป็นศิษย์น้องของเทพกระบี่หิวไป ยังจะกลัวเรื่องยุ่งยากเล็กๆ น้อยๆ ด้วยหรือ อีกอย่าง ฟังจากสำเนียงของเจ้าหนุ่มนั่นก็รู้ว่าเป็นชาวถัง พวกเราจึงไม่ควรอ่อนข้อให้มัน"

คุณชายหน้าขาวเองก็คิดเช่นนั้นอยู่ในใจ จึงมองบุรุษวัยกลางคนดูว่ามันจะกล่าวอะไร

บุรุษวัยกลางคนแต่เจิง นามจื่อชิง เป็นหนึ่งในยอดคนด้านรู้ชะตาจำนวนไม่กี่คนของศาลากระบี่ ดังนั้นมันย่อมไม่สนใจท่าทีของเซียนหมากล้อม กระทั่งสายตาของคุณชายสูงศักดิ์มันก็ทำเป็นมองไม่เห็นขณะอธิบายเสียงเรียบ

"ชีซานต้าซือเป็นผู้ที่มีบุญคุณยิ่งใหญ่ต่อแคว้นหนานจิ้นเรา หากก่อเรื่องวุ่นวายขึ้นในวัด ไม่ว่าศิษย์พี่หรือฝ่าบาทคงต้องไม่พอใจเป็นแน่"

ฝ่าบาทที่มันเอ่ยถึงย่อมหมายถึงจักรพรรดิแคว้นหนานจิ้น ส่วน

ศิษย์พี่ของม้นยอมต้องเป็นเทพกระบี่หลิวไป หลังเจิ้งจื่อซิงอัญเชิญ
ขุนเขาใหญ่ทั้งสองออกมา ภายในวิหารข้างก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบ
ไม่มีผู้ใดกล้ามีความเห็นอื่นอีก

เจิ้งจื่อซิงเดินออกจากวิหารไปหาขุนนางหนุ่มคนหนึ่งซึ่งยืน
หลบฝนอยู่ใต้ชายคา ใช้สายตาดูไปให้อีกฝ่ายเดินตามไปยังที่ลับตาคน
ก่อนถามขึ้น

"ใช่หรือไม่"

ขุนนางหนุ่มคนนั้นแซ่เซี่ย นามเจิ้งอว้น หรือก็คือคุณชายสาม
แซ่เซี่ยแห่งแคว้นหนานจิ้นที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดังสมัยสอบเข้าสถานศึกษา
นั่นเอง ต่อมาหลังหนีงเซวียทอดสอบเข้าชั้นสองได้สำเร็จ คุณชายสาม
แซ่เซี่ยก็กลับแคว้นหนานจิ้นไปอย่างเศร้าหมอง อาศัยชื่อเสียงที่สอบ
ได้ตำแหน่งทันฮวาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มน้อย ใช้เวลาไม่นานก็สามารถมี
ที่ยืนในราชสำนัก ปีนี้นับถูกจักรพรรดิแคว้นหนานจิ้นแต่งตั้งให้เป็น
ขุนนางในสังกัดองครักษ์ทายาท

ไต้ยิ่นเจิ้งจื่อซิงถาม เซี่ยเจิ้งอว้นก็พยักหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย

เจิ้งจื่อซิงเห็นเช่นนั้นก็เงยบั้นไป อันที่จริงแค่ได้เห็นร่วมดากับ
สองหนุ่มสาวที่ยืนเคียงกันอยู่ได้ร่วม มั่นก็พอจะเดาถึงฐานะของคน
ทั้งสองได้แล้ว ยิ่งพอบุรุษหนุ่มแสดงท่าทีเฉยเมยต่อนิกายพุทธ มั่นก็ยัง
มั่นใจว่าตัวเองคาดเดาได้ถูกต้อง รู้ว่าตัวเองตัดสินใจไม่ผิดที่กล่าวคำ
ขอโทษแทนรัชทายาทและรีบจากมา เพราะหากปล่อยให้รัชทายาทรู้ว่า
บุรุษหนุ่มคนนั้นคือใครก็อาจจะเกิดเป็นเรื่องราววุ่นวายใหญ่โต แม้มัน
จะบรรลุด้านฐะตาแล้ว แต่ก็ยังไม่คิดจะแกว่งเท้าหาเสี้ยนลวงเกิน
สถานศึกษาและบรรดา ยอดคนที่อยู่ในนั้น

คิดถึงตรงนี้ก็หันไปทางเซี่ยเจิ้งอว้น

"พู่นี่ชีซานตำซือจะออกจากถ้ำ หนึ่งเซวียจะต้องปรากฏตัวแน
ดั่งนั้นเจ้าต้องจับตามองรัชทายาทเอาไว้ให้ดี หลังรัชทายาทรู้ฐานะของ
หนึ่งเซวียจะต้องไม่ปล่อยให้มันแสดงโทสะออกมา"

เซี่ยเจิงอวินรู้ว่าเจิงจื่อซิงกังวลเรื่องอะไร แม้จะลังเล แต่สุดท้าย
ก็ยังรับคำเสี่ยงเบา มันเป็นขุนนางสังกัดวังตะวันออกมาได้ครึ่งปีแล้ว
มีหรือจะไม่รู้ว่ารัชทายาทที่มันจะต้องคอยรับใช้ให้ความช่วยเหลือไป
ตลอดชีวิตมีนิสัยอย่างไร การยับยั้งมิให้คนผู้นี้บันดาลโทสะเป็นเรื่องที่
ยากยิ่ง ครั้นแล้วมันก็นึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่งจึงมองหน้าเจิงจื่อซิง
รวบรวมความกล้ากล่าวเปรยเสี่ยงเบา

"ได้ยินว่าน้องชายของเทพกระบี่ถูกคนผู้นี้ทำร้ายจนตาบอด"

แววตาเจิงจื่อซิงเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบทันที

"ข้ารู้ว่าเจ้าเคยเป็นสหายร่วมสถานศึกษากับมัน และรู้ด้วยว่า
สำหรับคนที่มิชื่อเสียงโด่งดังมาตั้งแต่เล็กอย่างเจ้า การได้มาเห็นคนที่
เคยเป็นสหายร่วมเรียนขึ้นไปยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกียะ ในขณะที่
ตัวเองกลับถูกทิ้งให้อยู่ข้างหลังจนไกลสุดกู่เป็นเรื่องที่น่าเจ็บปวดเพียงไร
ทว่าหากเจ้าไม่มูมานะมากกว่านี้ หรือล้มเลิกความคิดที่จะแข่งขันกับมัน
การใช้วิธีการอื่นๆ นอกจากจะไม่มีผลแล้วยังจะทำให้เจ้าเจ็บปวด
ใจยิ่งขึ้นไปอีก"

เจิงจื่อซิงนึกถึงศิระะที่ลอยอยู่ในสระโบราณของศาลากระบี่ นึกถึง
สหายร่วมสำนักที่ต้องเก็บตัวฝึกกระบี่อย่างยากลำบากอยู่ในห้องลับ
ทั้งๆ ที่ตาบอดสนิททั้งสองข้าง ก็กล่าวต่อด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง

"อย่าได้คิดอาศัยกระบี่ของศาลากระบี่ไปฆ่าคน เพราะเรื่อง
ศาลากระบี่เราชิงช้าที่สุดก็คือการถูกผู้อื่นยืมกระบี่"

ที่มันพูดถึงก็คือเรื่องที่อดีตต้าเสินกวนหนวยพิพากษาให้คนใน

หน่วยที่แฝงตัวอยู่ในศาลากระบี่เอากกระบี่ของเงาเสี่ยวซุ่มมอบให้แก่ หลิวอี้ซิง พยายามที่จะแย่งให้ศาลากระบี่กับสถานศึกษาผัดใจกัน

จุดจบของเรื่องราวในครั้งนั้นคือหลิวอี้ซิงถูกหนึ่งเซวียใช้ดาบเดียว ฟันจนตาบอด ผ่านไปหลายเดือนจึงค่อยถูกส่งตัวกลับศาลากระบี่ ส่วนเทพกระบี่หลิวไปหลังทราบข้อเท็จจริงก็วาดภาพกระบี่ใส่กระดาษ ส่งไปให้เยียนหงอวี่ จากนั้นอดีตด้าเลนกวหนวยพิพากษาก็ถูกฆ่าบน บัลลังก์หยกดำ

เชียนเจิงอวินรู้ว่าน้องชายของเทพกระบี่กับหนึ่งเซวียเคยประลอง กันครั้งหนึ่งที่ประตูข้างของสถานศึกษา เพราะข่าวการประลองเป็นที่ อึกทิกครึกโครมไปทั่วเมืองฉางอัน ทว่าค้นหาได้รู้ถึงเบื้องลึกเบื้องหลัง ของการประลองในครั้งนั้นไม่

จู่ๆ เชียนเจิงอวินก็รู้สึกว่สายตาของเจิงจื่อซิงกลายเป็นกระบี่ คมกริบสองเล่ม นัยน์ตาพลันเจ็บแปลบเหมือนถูกคมกระบี่กรีดผ่าน มันรีบก้มหน้าลงอย่างหวาดกลัว มีกลิ่นพุทอะไรอีกแม้แต่คำเดียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623013.html>